

Intersindical Valenciana considera que les mesures aprovades pel Govern en matèria social i laboral són insuficients i generen incertesa

El Sindicat valora l'esforç del Govern de l'Estat per establir un pla de xoc contra les conseqüències socials i laborals de la crisi sanitària ocasionada pel coronavirus. No obstant això, encara tenim fresca en la memòria l'experiència nefasta de la crisi financera de 2008, les conseqüències de la qual recaigueren sobre la classe treballadora. Per tant, ara és l'hora de compensar aquell sacrifici i no demanar un esforç suplementari a la majoria social: aquella més vulnerable per les seues circumstàncies personals o aquella que, col·lectivament, està més indefensa davant les pretensions dels poders econòmics i financers per eixir indemnes de l'actual situació.

Segons la nostra opinió, el punt de partida havia d'haver estat el tancament de tot el sector productiu no essencial per protegir per damunt de tot la salut dels treballadors i treballadores. A partir d'ací, calia impedir acomiadaments mitjançant l'articulació de mesures legals i evitar la discrecionalitat dels interessos de la patronal.

Aquest context havia d'haver estat acompanyat per la instauració de la renda mínima garantida per assegurar que cap persona, treballadora, activa o no activa, o pensionista, quedara desprotegida i tinguera un nivell d'ingressos suficient per assegurar les seues necessitats bàsiques i d'habitatge. Al mateix temps, calia articular tot un seguit de mesures de suport als serveis socials per pal·liar els efectes de l'aïllament sobre determinats col·lectius vulnerables: persones majors, persones amb diversitat o mobilitat reduïda, persones sense sostre, famílies monoparentals, immigrades, etc.

La realitat, però, no ha estat així i el que ha acordat el Govern és deixar en mans dels poders econòmics l'autogestió de la crisi en matèria laboral. La decisió s'ha adobat amb mesures parcials de protecció per garantir l'ocupació una vegada superada la crisi; i d'altres en matèria social que, si bé són positives, descarreguen sobre la classe treballadora una part del pes de la crisi econòmica col·lateral a la crisi sanitària.

Pel que fa als aspectes socials i de suport a les famílies, cal incidir que l'habilitació d'un fons de 300 milions d'euros per reforçar els serveis socials d'ajuntaments i comunitats autònomes, malgrat la magnitud de la xifra, sembla un poc ridícula si la comparem amb els 117.000 milions que destinarà, només l'erari públic, a la contenció de les conseqüències econòmiques. La nostra opinió és que es tracta d'un fons escàs, amb independència que és difícil valorar la suficiència de les quanties dels serveis socials destinats a reforçar els de caràcter domiciliari i teleassistència, els dispositius d'atenció a persones sense llar, les plantilles de centres de Serveis Socials i centres residencials i assegurar la cobertura de les necessitats bàsiques de les famílies.

Prova del que diem és que alguns aspectes són francament millorables: el tractament de les necessitats de flexibilització de la jornada de treball o de l'excedència per cura de fills i filles o de familiars que necessiten atenció; d'una banda, perquè la flexibilització de la jornada està subjecta a les necessitats de l'empresa i, d'una altra, perquè les excedències previstes no són retribuïdes. Són dues qüestions que havien de tenir una regulació més favorable als interessos de les famílies. A més, si bé considerem positiva la garantia del subministrament d'energia elèctrica, gas natural i aigua, així com la moratòria

del deute hipotecari de les famílies en situació econòmica vulnerable, trobem a faltar una protecció al desnonament per impagament del lloguer de l'habitatge habitual.

Pel que fa a les mesures de caràcter laboral, la discrepància és, si cal, més forta. Com ja hem dit, el Govern deixa la regulació del mercat laboral en mans de les empreses. Ho fa mitjançant l'agilització del procediment per la tramitació dels Expedients de Regulació Temporal de l'Ocupació (ERTO) per causes de força major, tècniques, organitzatives, econòmiques o de producció. Suprimeix, de facto, el control dels serveis de la Inspecció de Treball. De fet, en els escassos dies que han passat des que es decretà l'estat d'alarma, moltes empreses ja han abusat d'aquesta fórmula. És imprescindible, doncs, que el Govern vigile exhaustivament tots els ERTO que es produïsquen durant aquesta crisi, per determinar si s'ajusten realment al que diu la normativa.

Si bé és cert que les mesures de suport a les treballadores i treballadors afectats faciliten el pas a la situació d'atur i al cobrament dels subsidis, aquests només cobreixen el 70% de la base de cotització. A més, no hi ha cap garantia de protecció enfront dels expedients d'extinció col·lectiva de les relacions laborals que, després de les reformes laborals de 2010 i 2012, deixen desprotegits els treballadors i treballadores. En definitiva, està aplicant-se la mateixa fórmula, amb matisos, que en la crisi de 2008. Si el que es pretén és protegir l'ocupació, és necessari exigir més garanties a les empreses i el compromís de mantenir l'ocupació en sis mesos, a canvi de les rebaixes en la cotització a la Seguretat Social.

Hem d'insistir, malauradament, que el Govern ha estat mancant de determinació en la protecció laboral. En compte de flexibilitzar el mercat laboral, n'havia d'haver optat per un control més estricte: per impedir legalment el tancament d'empreses, per evitar les restriccions en suspensions i extincions col·lectives de contractes i per garantir el 100% de les retribucions en cas d'arribar a la situació d'atur.

És per això que Intersindical Valenciana desitjava que la decisió del govern haguera estat una altra: més protectora de la classe treballadora i menys dels interessos de la patronal i dels poders financers. Calia exigir una major contribució d'aquests sectors en l'assumpció dels efectes de la crisi perquè no acabem, com sempre, socialitzant les pèrdues a costa de les persones més desfavorides. Aquestes conclusions ens porten a mantenir amb fermesa, on calga i com calga, la defensa dels nostres interessos de classe i l'exigència d'un veritable Pla de Xoc Social que protegisca els interessos de la classe treballadora, dels sectors socials més desfavorits. No ens aturaran.